

Dušica Rožamarija

(SVETNICA IN NJEN NOREC)

Agnes Gunther

Poslovenil Boris Rihteršič

(Nadaljevanje)

Harro, preveč vesel je. Njega boš moral kmalu dati na obzidje, da bo velik. Dalje morava iti, Harro. Dalje do brajde. Solnce ne več vanjo lepih, svetlih koraj gola je že. Le redki, rdeči listi vise še na vejah. In potem pride gosposnjava senca na Lipo-griču. Tu so tla polna zlatov in zmerom iznova padajo spet novi k njim utrujeni metulji. Zdaj se pot proti severu, kjer se gozd skoraj do graj-zov. Bukev je tam kakor zata zata gora med temnimi smaragdno zelen trav-tih globino. Še ves se is-kerih rose. Rdeči stolp svet. Njegov grm, šop za-son, sili v temno sinje ne-žavke in vrane letajo oko-rog, kakor bi hotele razkri-ževati, ki jih skriva v sebi. Njegov listje na tla. Njegov cvete še tuje čudežno z rožastimi, pernatimi Roža ga pokaže z roko: "Kakor se ne bi že bližal čas. Nalispalo se je kakor za-čelo. Ljubo drevesce, daj mi svojo vejico." "Kako belo roko. Rožamarija meče ustnice na cvetje. Nasmehne, nežno je, Roža?" jo vpraša, "Kako stare Brauneške mislim, kako so ljubili svoj zlat. Se mi, da bi vsi radi nebeške vrtove in pri-rodno hodnikih, po-časi. Ko sem bila otrok, na marsikaj videla. . . . Zdi se mi, da stara zem-lja je s krvjo in solza-rija izpustiti svojih zlate zame ta zemlja odvrne Harro. "Vsa-vest je lepša od prejšnje, zlat tako lep kakor zdaj, še videla takšen raj barv. Nasmehne daljave, takš-ko kakor bi bila priroda ustva-va ne bi česa drugega žele-žali nekaj drugega laže

ga mi povej, Roža," je šepnil. "Čutil bi rad, da veš, kako rad te nosim. Ali znaš povedati kaj takega?" "Vem, Harro. Nesel si me kakor orjak Krištof iz cerkve v Erfurtu Jezuska. Ali je prav?" Nasmehnil se je. "Vedel sem, da najdeš zme-rom pravo, najlepše." In posadil jo je na njen ležal-ni stol pod zlato lipo na Lipo-tem griču. "Tako lepo toplo je še, Roža. Dobro ti bo delo, če se boš lahko tu odpočila." Položil jo je med pisane bla-zine in naravnal svilo okoli nje-nega vitkega telesa. Pri tem so se njegove roke dotaknile nje-nih nog v mehkih, odprtih zlat-ih čevljih. "Roža, hladna si. Čakaj, ode-jo ti bom prinesel." "Ne, ljubi, ni treba. Saj ne veš, kako me takšna odeja ti-šči, tlači . . ." "Roža, toda tvoje noge so mrzle kakor led." "Pusti jih, naj bodo mrzle. Zdaj me nič več ne bole." "Ali so te bolele? Tvoje ubo-ge noge?" "Da," reče skoraj svečano. "Hudo so me bolele. Zdaj pa počivajo. Ne drami jih spet." In Harro mora popustiti. Ro-ži se vidi, da bi rada zaspala. Harro si misli; "Ko bo zaspala, ji bom zagrnil noge." "Utrujena sem Harro . . . Ta-ko utrujena . . . Vzemi me v svoje roke! Poglej, kako prihaj-ajo lepi listi k meni!" Smehlja se in gleda v lipo. Listi se tr-gajo, sučejo in motoglavo pa-dajo na njeno svetlo obleko. "Človek bi kar zaspal, ko jih gleda." In kako lepo jo drži Harro v rokah. "Kako mirna je zdaj," si misli, "in ta strašni vihar no-coj! Pa se bo še vračal ta vihar, zmerom iznova, tako dolgo, dok-ler ji ne bo izpil poslednjih moči. Počasi bomo ob njem vsi otopeli. Ali bo Gizelin pajčolan zmerom pripravljen? Za nedo-umljivo, ki mu ne moremo uka-zovati; ki ga ne moremo pre-prositi, ampak moramo v po-nižnosti nanj čakati." In zdaj Rožamarija res za-spi, toda iznenada spet odpre oči, ki so že čisto zasanjane. "Lepo je bilo pri tebi, Har-ro", reče, "pod pajčolanom Gi-zele."

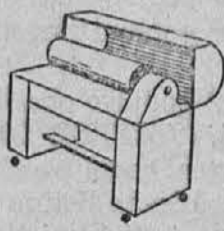
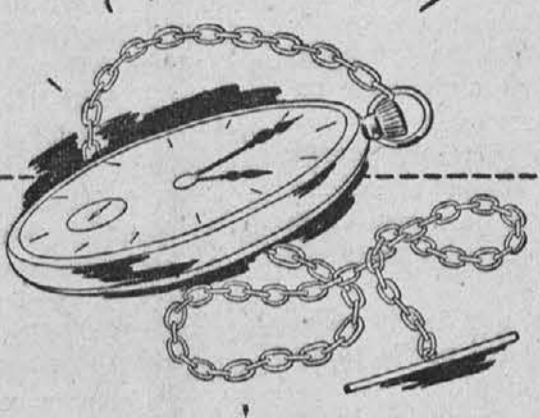
Mislil je, da govori o njegovi slici. "Tiho, tiho, najdražja," ji šepne, in njegove ustnice se do-taknejo njenega hladnega čela. "Zaspi zdaj!" In potem Rožamarija resnično zaspi. Toda njena glava je tako omahnila na njegove prsi, da se ne upa potegniti svoje ro-ke izpod nje, ker bi se zbudila. Njene hladne noge v strahu pokrije, in zavil jih je vse v njeno obleko. Toda Rožamarija se po-tem v spanju iznenada iztegne in spet pogledajo noge na dan. "Zlati čevlji veselja," zavzdihne grenko. "Kar pride zdaj, bo pe-kele," si misli. Zdi se mu, da Ro-ža kar pregloboko spi. Ko se bo zbudila, se bo spet začelo njeno trpljenje. Hyaležen bi moral bi-ti prav za prav za vsak trenu-tek, ki ga prespi. Teta Ulrika se prikaže pri steklenih vratih, toda Harro ji odkima. In listi plešejo z lipe, pokrivajo stare kamenite plošče, ki so jih nekoč orosile solze čarovnice . . . Pa-dajo na belo obleko, na zlate lase . . . Tedaj pride spet Ulrika. Pomigne ji. Približa se z opreznimi koraki, toda listi pod nje-nimi nogami le šume, da mora Harro nagubati čelo. Skloni se, položi roko na zlate čevlje, zdrz-ne se, prime roko, ki visi nav-zdol, in ustnice ji zadrtajo. "Harro, moj ubogi Harro, o, moj ubogi Harro!" vzklikne z glasom, ki da slutiti več kakor upanje, "O, ubogi moj Harro!" Harro se strese, razume. Zdi se mu, kakor bi se bila ledeno mrzla roka dotaknila njegove-ga srca in ga stisnila. Potegne roko izpod nje, nič več je ne po-gleda. Opoeteče se proti kameni-temu nasipu . . . tu omahne in pade z glavo na plošče . . . Hro-meča, daveča groza . . . prepad ob katerem strmi duša v nedo-gledne globine, se odpre pred njim . . . Tedaj se ga dotakne tetina roka. "Harro, pojdi in poglej jo. Pojdi, moj sin, moj ubogi sin . . . Lažje ti bo potem . . ." "Ne morem," zastoka, "ni-koli več . . . nikoli več . . ." "Moraš, najdražji . . . mo-raš jo videti, potem ne boš več tako trpel." Tedaj se dvigne in se spet opoteče . . . teta Ulrika ga mo-ra s svojimi močnimi rokami podpirati . . . glavo ji nasloni na ramo. Vso svojo moč potre-buje uboga teta, da lahko nese svoje breme. Krč ga trese. "Pusti me," ro-ti, "nikoli več . . . nikoli več." "Tja poglej," mu ukaže Uli. Divje krikne v bolečini kakor ranjena zver. Skoraj boriti se mora ona z njim, potem pa le dvigne obraz izza dlani. Tu leži mirno in svečano nje-gova Roža. Poslednji skrivnost-ni nasmešek je na njenih ust-

nica, ki so še blede rdeče, oči ima samo priprte in lepo glavo nagnjeno v stran . . . Z njego-vega srca pade ledeni kamen, ki ga je težil . . . Zdi se mu, kakor bi ga bilo nekaj dvignilo iz peklenskega brezna in ga pri-neslo nekam, kjer veje mehka tišina večnosti.

"Harro, moj sin . . . Pomisli, Roža ne trpi več . . . nobene bolečine ne čuti več . . . Kako si jo osrečil, svojo Rožo! V tvo-jih rokah je umrla . . . poglej kakor bi bilo nekaj dvignilo njen poslednji nasmešek . . . Tako si jo nesel v njen nebeški vrt." "Moja Roža, moja Roža," šep-

ne in tedaj pade čezenj tiho in skrivnostno Gizelin pajčolan —

Bergerjeva je opravila svojo dolžnost. Če pridejo drugi, gre Harro za tako dolgo, dokler ne odidejo, v sosedno dvorano s ste-bri. Tam sedi Mart, oprt ob ste-ber. V roki ima svojo staro pes-marico in njegova kuštrava gla-va je globoko sklonjena. (Dalje prihodnjic)

Počakajte . . . in pametno storite!

TO JE NAMEN ZA VARSTVO VAS, NAŠIH ODJEMALCEV

Naš poklic je prodajati blago. Toda naš poklic je tudi gledati na to, da so naši odjemalci zadovoljni. Zato vas Grdinova prodajalna s pohištvom urgira, da premislite . . . če je bilo kdaj pametno nekaj kupiti, "ne da bi stvar prej videli"?

Nas se je vprašalo, naj vzamemo naročila vnaprej za pralnike, ledenice, radije in druge take udobnosti za dom, čeprav nimamo še vzorcev za kazati.

Nekateri izmed vas ste pripravljeni kupiti stvar, ki je še niste videli, toda mi vam priporočamo, da čakate na iz-biro. Ako MI ne kupimo ne da bi stvar videli, mislimo, da nimamo pravice vprašati VAS storiti nekaj takega. Poča-kaajte, da lahko VIDITE blago, ki ga želite kupiti!

GRDINOVI so prej imeli in bodo zočet kmalu imeli veliko zalogo teh hišnih potrebščin, vključno najbolj zna-nih izdelkov, na katere čakate. Zato, čeprav radi vzame-mo vaše ime, pa vas NE BOMO silili, da kupite blago, do-kler niste videli vzorca.

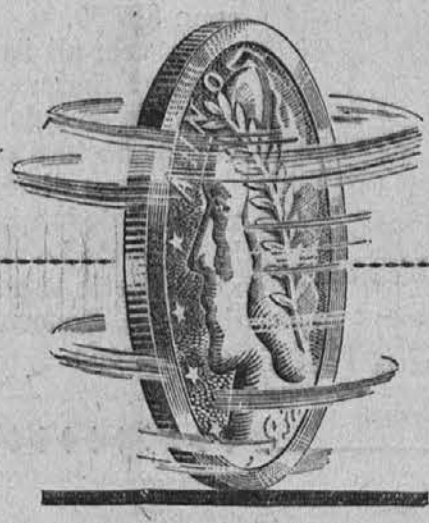
Mi vas bomo obvestili, kadar bomo imeli blago na-prodaj . . . kot vam tudi povedali, kdaj vam lahko ripe-ljemo na dom. Po našem mnenju je to najbolj poštena po-sluga, ki vam jo moremo dati.

A. Grdina in Sinovi

TRGOVCI ZA WESTINGHOUSE - MAYTAG - UNIVERSAL - GRAND - APEX

6019 St. Clair Ave.

15301 Waterloo Rd.

Receives Honor—Expected Blame

"The general and his lady," shown in Washington, shortly after their happy reunion. General Wainwright stated that all the time he was a prisoner in Japanese camps, he thought the American public would hold him responsible for the fall of the Philippines. The honors heaped upon him by the nation came as a gratifying surprise to America's No. 1 hero.

